

Un sonet de
Joachim Du Bellay.
(1524-1560)

Tot el que, fèrtil, la natura ens dona,
més vantage n'ha, menys elargament perdura.
Així el bon temps s'ubana de verdura
més poc plora l'honor de sa corona.

Del cel la ira fàcilment desmembra
els vents d'estiu que tenen les gelades.
Contra l'hivern tenen les pells colrades
els vents tardans, amament del novembre.

L'arbitre de la terra primavera
s'endua el vent la florida hiverna,
no la nitiv, el seng ni la raó,

vents que, madurs en tu sense faliga,
l'estiu no por, la tardar no calcija,
ni el rigor de la brada estacio.

24 - Setembre. 1937.

Per molts anys.

Màrius